

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2321/2023
14.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Матовић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Крагујевац, кога заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 139/23 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној 14.09.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 139/23 од 22.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1489/21 од 26.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљи исплати на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.07.2018. године до 01.07.2021. године, на појединачно одређене износе са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 82.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 139/23 од 22.03.2023. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.07.2018. године до 01.07.2021. године, исплати појединачне одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате и обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена код туженог на неодређено време на радном месту ..., са коефицијентом за обрачун и исплату плате 7,34. У спорном периоду, у обрачунима плата тужиле нису посебно исказивани трошкови исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Обрачун плате тужени је вршио тако што је основицу множио са коефицијентом радног места тужиле, након чега је целокупно обрачунату плату са увећањима и накнадама упоређивао са минималном зарадом и по потреби вршио корекцију до износа минималне зараде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев према обрачуну из (допунског) налаза и мишљења судског вештака, према параметрима из Општег колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 22/97...31/01), а услед недостатка конкретне регулативе.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиле за исплату наведених накнада, закључујући да јој је плата исплаћена према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, у којем су садржане наведене накнаде, а да важећим посебним колективним уговором није предвиђено ово право запослених, због чега тужила не може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.) одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужилци износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилци исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, а како то правилно закључује и другостепени суд. Такође, чињеница да се из коефицијента основне плате за тужилцу од 7,34 и у исплатним листама, не види који проценат или номинални износ представљају наведене накнаде, не ствара основ за њихову исплату на начин како то тужилца тражи (према параметрима из Општег колективног уговора из 1997. године), нити подразумева да део коефицијента тужилце поуздано не садржи предметне трошкове.

Супротно наводима ревизије, у конкретној ситуацији се не ради о дерогирању императивних одредаба, јер када Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду, нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова, а имајући у виду претходно цитиране одредбе закона, произлази да се за запослене у овој радној средини (за зараде и друга примања) примењују одредбе Закона о платама у државним органима и јавним службама, а којим је између осталог прописано и да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, као и да садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Одбијен је захтев тужилце за накнаду ревизијских трошкова, јер није успела у поступку по ревизији, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић